

Ο άλλος, ο αδελφός μου (Αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος Νικολόπουλος, Α΄ Γραμματεύς - Πρακτικογράφος της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος)

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στις σημερινές συνθήκες ζωής, με κυρίαρχο το οικονομικό προτάγμα και με θεωρήσεις που εκκινούν από αυτό, εύκολα διαπιστώνουμε την απομείωση της ανθρώπινης αξίας. Την ψηλαφούμε όχι μόνο στην αντιμετώπιση των ανθρώπων ως απλών στοιχείων της παραγωγικής διαδικασίας, ούτε πάλι στη μετατροπή τους σε αριθμούς μητρώων και νούμερα καταγραφής. Τη βλέπουμε στην καθημερινότητα όπου η καλλιέργεια, όχι πνεύματος άμιλλας, αλλά σκληρού ανταγωνισμού οδηγεί στη θεώρηση του αλλού ως εχθρού προς εξαφάνιση, όπως και στην κοινωνία όπου η επικρατούσα αδιαφορία αφήνει χώρο για την ανάπτυξη προβληματικών φαινομένων και παρακμιακών καταστάσεων, που συνακόλουθα δημιουργούν όρους αποδόμησης του κοινωνιου ιστού. Δικαιώνονται έτσι στην κυρίαρχη πρακτική φωνές της παρηκμασμένης

αρχαιότητας που προσδιόριζαν τον έναν άνθρωπο για τον άλλο ως λύκο, ή και της αλλοτριωμένης νεωτερικότητας που χαρακτηρίζουν τον άλλον ως κόλαση...

Κι είναι πάντα διαπιστωμένο, ασχέτως τεχνολογικών επιτευγμάτων, οικονομικών μεγεθών, πρακτικών δυνατοτήτων, πως όταν μια κοινωνία δεν χαρακτηρίζεται από το σφιχταγκάλισμα των μελών της, είναι κοινωνία σε παρακμή ή πορεύεται γρήγορα προς αυτήν. Με άλλα λόγια, οι ανθρώπινες σχέσεις και η αγαπητική θεώρηση του άλλου σημασιοδοτούν την ανάδειξη της αξίας του ανθρώπου, με όλα τα θετικά που συνεπιφέρουν, όπως την πνευματική άνθηση, την παραγωγή πολιτισμού, την ειρήνη και την καταλλαγή.

Η πίστη των άλλων

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή περιγράφεται ένα θαύμα του Χριστού μας. Όπως με όλα τα θαύματά του, το θαυμαστό δεν είναι αυτό που καθ' υπέρβαση των νόμων της φύσης συμβαίνει, αλλά η παιδαγωγική που χρησιμοποιεί ο Κύριος για να διορθώνει ανθρώπινες συμπεριφορές, να θεραπεύει λογισμούς, να διδάσκει και να διασαφηνίζει το θείο θέλημα. Αυτό αναδεικνύεται με τη συμπεριφορά του Χριστού ειδικά στο συγκεκριμένο θαύμα, το οποίο χρησιμοποιεί για ν' αναδείξει πόση ευλογία προσπορίζει η προσευχή, η μέριμνα, η ενέργεια, όχι υπέρ του εαυτού μας,

αλλά υπέρ του άλλου.

Αφορμή λαμβάνει ο Χριστός από τέσσερις φίλους, οι οποίοι όταν άκουσαν ότι ο φημισμένος Διδάσκαλος με τα τόσα θαύματα βρισκόταν σ' ένα σπίτι στην πόλη τους, την Καπερναούμ, αμέσως σκέφτηκαν τον πέμπτο φίλο τους, ο οποίος ήταν τελείως παράλυτος και ανίκανος να κινηθεί. Έσπευσαν, λοιπόν, να τον φορτωθούν μ' ένα κρεβάτι στους ώμους τους, για να προσεγγίσουν τον Διδάσκαλο, πιστεύοντας στο θαύμα. Φθάνοντας στο σπίτι όπου φιλοξενούνταν ο Χριστός, είδαν πλήθος λαού, τόσο ώστε δεν μπορούσε κανείς ούτε στην πόρτα να σταθεί, όχι να περάσει. Δεν απογοητεύονται, ούτε παραιτούνται από τον στόχο τους. Αναζητούν λύση και τη βρίσκουν. Σκαρφαλώνουν στις στέγες των γειτονικών σπιτιών, πάντα με τον παράλυτο στους ώμους, ξηλώνουν ένα σημείο της στέγης και κατεβάζουν τον φίλο τους με το κρεβάτι, ακριβώς μπροστά στον Χριστό, ο οποίος δίδασκε τον λαό.

Ποια η αντίδραση του Χριστού μας; Βλέποντας ο Ιησούς την τόση πίστη, κυρίως των τεσσάρων ανδρών που τόσα υπέμειναν και κοπίασαν χάριν του φίλου τους, αλλά και του ίδιου του παραλυτικού, ο οποίος συμφώνησε σε αυτήν την παράξενη μεταφορά, χαρίζει δώρημα θαυμαστό στον παραλυτικό, χάριν του οποίου όλοι ενήργησαν. Δεν τον θεραπεύει, αλλά κάνει κάτι πολύ ανώτερο. Τον διαβεβαιώνει: « Τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτιαί σου»!

Η αντίδραση των άλλων

Αυτό που είπε ο Χριστός, πρακτικά δεν ήταν αυτό που επιθυμούσαν οι πέντε φίλοι. Κι όμως, κανείς τους δεν αντιδρά! Κανείς τους δεν διαμαρτύρεται για να εκβιάσει τον Διδάσκαλο να δώσει αυτό που εμμέσως πλην σαφώς του ζητούσαν. Αντιδρούν, όμως, όσοι πότε έως τότε δεν νοιάστηκαν για τον παραλυτικό. Μια ομάδα Φαρισαίων που βρισκόταν μέσα στο οίκημα, όχι για να ωφεληθούν, αλλά για να βρουν αφορμή, άρχισε ενδόμυχα να σκέπτεται ότι ο λόγος του Χριστού περί αφέσεως αμαρτιών είναι βλασφημία, καθώς μόνον ο Θεός μπορεί και συγχωρεί αμαρτίες.

Και ο Κύριος τι κάνει; Όχι

υποχρεωμένος από τον λογισμό τους, αλλά για να αποφύγει την οποιαδήποτε παρανόηση και παραποίηση των διαμειφθέντων, θεραπεύει τον παραλυτικό, αφού, όμως, πρώτα εξηγήσει ότι σπουδαιότερο ιεραρχικώς είναι η άφεση των αμαρτιών παρά η θεραπεία του σώματος! Για να καταδείξει ότι αιτία της ασθένειας και της φθοράς είναι η αμαρτία, η οποία πρέπει προηγουμένως να εξαλειφθεί για να καταστεί ο όλος άνθρωπος υγιής. Συνάμα δε, εμμέσως πλην σαφώς, διαβεβαιώνει τους Φαρισαίους και για το ότι τυγχάνει ο Υιός του Θεού, αφού κατά την ομολογία τους μόνον ο Θεός μπορεί και συγχωρεί αμαρτίες, εδώ όμως δόθηκε άφεση των αμαρτιών ως προαπαιτούμενο για τη θεραπεία του σώματος.

Στη σημερινή περικοπή αναδείχθηκε το πόσο σημαντικό είναι να νοιαζόμαστε ο ένας για τον άλλο, να ενεργούμε ο ένας υπέρ του άλλου, να θυσιαζόμαστε ο ένας υπέρ του άλλου. Ο παραλυτικός μόνος του δεν τόλμησε ν' αρθρώσει λόγο και να ζητήσει κάτι. Ο,τι του χαρίζεται, του δίνεται κατόπιν αιτήματος άλλων, και μάλιστα των φίλων του, χάρη στην πίστη των οποίων τελικά διευκολύνονται τα πάντα. Είναι ο τρόπος που πορεύεται η Εκκλησία ανά τους αιώνες, διδάσκοντας μας «μηδείς το εαυτού ζητείτω, αλλά το του ετέρου έκαστος» (Α' Κορ. 10,24). Είναι ο τρόπος που έχει δομήσει τη λατρεία της επιμένοντας στην κοινή προσευχή να μας βάζει να προσευχόμαστε ο ένας για τον άλλο, για ν' αναδείξει το πόσο τελικά ο Θεός επευλογεί την προσευχή υπέρ του όποιου άλλου, του πλησίον μας, του αδελφού μας!